

РЕШЕНИЕ

№ 27360

гр. София, 07.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в
публично заседание на 09.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **1599** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203-207 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ), във връзка с чл.17, ал.6 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК), във връзка с чл.19 от Закона за Националната агенция за приходите (ЗНАП).

Образувано е по искова молба вх.№ 3595/14.02.2025 г., подадена от "Български правни услуги" ЕООД, ЕИК по Булстат:[ЕИК], чрез адв.С., с която е предявен иск срещу Националната агенция за приходите, с претенция за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 1 347,15 лв., произтичащи от издаден Ревизионен акт № Р-22221023003499-091-001/17.01.2024 г. на ТД на НАП-гр.С., частично отменен с Решение № 602/02.05.2024 г., издадено "за" Директора на дирекция "ОДОП"-гр.С. при ЦУ на НАП, които вреди се твърди да представляват 64,15% от заплатеното от ищеца адвокатско възнаграждение в пълен размер 2 100 лв. за обжалване по административен ред на указания РА, с оглед размера на отменените публични задължения, установени със същия РА. Претендира се и присъждане на разноските по настоящото производство.

В исковата молба се твърди, че причинените на ищцовото дружество вреди се изразяват в заплатени юридически услуги за правно съдействие и защита в общ размер на 2 100 лв., които са заплатени в брой срещу разписка на адв. Е. К. К.. Ищецът сочи, че между него и адв.К. е сключено споразумение за адвокатско възнаграждение от 27.02.2024 г., като тя е подала жалба срещу РА на 28.02.2024 г. В резултат на административното обжалване РА е частично отменен с Решение № 602/02.05.2024 г., издадено "за" Директора на дирекция "ОДОП"-гр.С. при ЦУ на НАП. Соочи начина на изчисляване на претендираната сума от 1 347,15 лв.: с РА в тежест на

ищеца са установени задължения в общ размер на 14 852,30 лв., а с решението на ДОДОП актът е отменен в частта за сумата от 9 528,27 лв. или за 64,15% от установените задължения, следователно се претендира 64,15% от заплатеното адвокатско възнаграждение.

В с.з. ищецът не изпраща представител, но чрез адв.Д. е подал писмено становище (л.47), с което поддържа иска, като излага подробни съображения, моли Съда да уважи исковата претенция и да присъди разноски по списъка, представен с исковата молба.

Препис от исковата молба е връчен на ответника за отговор. В срока по чл.131 ГПК е постъпил отговор от НАП чрез юк.К. (л.51), в който се излага становище, че искът е неоснователен и недоказан. Ответникът сочи, че в случая е налице само отменен частично по административен ред административен акт, но не се установяват вреди, които да са в причинна връзка с него. Изтъква, че разписката за изплащане на адвокатското възнаграждение се представя за пръв път пред Съда, докато при обжалването по административен ред е било представено единствено пълномощно. Излага становище, че документът няма достоверна дата и е съставен за целите на настоящото исково производство. Прави възражение за прекомерност на претендираното с исковата молба адвокатско възнаграждение. При липса на предпоставките по чл.1, ал.1 ЗОДОВ ответникът моли Съда да отхвърли иска. Представя доказателства. В с.з. ответникът чрез юк.К., която оспорва иска като неоснователен и недоказан и моли Съда да постанови решение, с което да го отхвърли. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

С. градска прокуратура чрез прокурор Д. дава заключение за неоснователност и недоказаност на исковата претенция, с оглед на което моли Съда да я отхвърли.

След преценка на събраните по делото доказателства Съдът намира за установено следното от фактическа страна:

Въз основа на извършената ревизия на "Български правни услуги" ЕООД за определяне на задължения за корпоративен данък за 2019 г., 2020 г. и 2021 г. и за данък върху дивидентите и ликвидационните дялове на местни и чуждестранни физически лица за периодите от 01.10.2019 г. до 31.12.2019 г., от 01.10.2020 г. до 31.12.2020 г., от 01.10.2021 г. до 31.12.2021 г. и от 01.07.2022 г. до 30.09.2022 г., е издаден РА № Р-22221023003499-091-001/17.01.2024 г. от органи по приходите при ТД на НАП-гр.С. (л.8). С него на ищеца "Български правни услуги" ЕООД са установени допълнителни задължения за корпоративен данък за 2019 г., 2020 г. и 2021 г. в размер на 7 375,50 лв., като са начислени лихви в общ размер 2 152,77 лв.; и за данък върху дивидентите и ликвидационните дялове на местни и чуждестранни физически лица за периодите от 01.10.2019 г. до 31.12.2019 г., от 01.10.2020 г. до 31.12.2020 г. и от 01.10.2021 г. до 31.12.2021 г. в размер на 3 991,50 лв., като са начислени лихви в общ размер 1 332,52 лв.

На 27.02.2024 г. между ищеца "Български правни услуги" ЕООД и адвокат Е. К. К. е сключено Споразумение за адвокатско възнаграждение (л.7) с предмет обжалване на указания РА по административен ред пред Директора на дирекция ОДОП. В т.1 от договора е уговорено възнаграждение в размер на 2 100 лв., като страните са се съгласили, че договореното възнаграждение е заплатено в брой на адвоката, и споразумението служи за разписка за предаването на сумата. В т.1 от договора е уговорено, че правните услуги по споразумението включват подаването на молби, искания, възражения, правене на справки, получаване на преписи във връзка с изготвения РА.

На 28.02.2024 г. е подадена жалба срещу РА № Р-22221023003499-091-001/17.01.2024 г. (л.70), заведена с вх.№ 53-06-2231/28.02.2024 г. Жалбата е подадена от адвокат Е. К. К.. При обжалване на РА пред Директора на ДОДОП не са представени доказателства за направени разходи за

адвокатско възнаграждение в рамките на административното производство. Към жалбата е приложено пълномощно на адвокат К. (л.72).

С Решение № 602/02.05.2024 г., издадено "за" Директора на дирекция "ОДОП"-гр.С. при ЦУ на НАП (л.14), указаният РА е отменен в оспорената част на установените задължения за корпоративен данък за 2019 г., 2020 г. и 2021 г., ведно със съответните лихви; и е потвърден в оспорената част на установените задължения за данък върху дивидентите и ликвидационните дялове на местни и чуждестранни физически лица за периодите от 01.10.2019 г. до 31.12.2019 г., от 01.10.2020 г. до 31.12.2020 г. и от 01.10.2021 г. до 31.12.2021 г., ведно със съответните лихви.

При така установената фактическа обстановка Съдът достигна до следните правни изводи:

Исковата молба е предявена в петгодишния давностен срок от влизане в сила на Решение № 602/02.05.2024 г. на Директора на дирекция ОДОП- [населено място] при ЦУ при НАП, с което е отменен частично РА № Р-22221023003499-091-001/17.01.2024 г.

Исковата молба е предявена от легитимиран субект – адресат на частично отменения РА, вследствие на който се претендират обезщетения за претърпени имуществени вреди, представляващи заплатено от ищеца адвокатско възнаграждение, и при наличие на правен интерес, поради което същата е процесуално ДОПУСТИМА по смисъла на чл.204, ал.1 вр. чл.203 АПК.

Разгледан по същество искът е частично основателен.

Съобразно установените в чл.19 ЗНАП правила агенцията отговаря за вредите, причинени на физически и юридически лица от незаконни актове, действия или бездействия на нейни органи и служители при или по повод изпълнение на дейността им. Обезщетения за вреди от незаконни актове, действия или бездействия може да бъдат претендирани след тяхната отмяна. Когато вредите са причинени от нищожен акт на органите или служителите на НАП или от тяхно незаконно действие или бездействие, нищожността на акта, съответно незаконосъобразността на действието или бездействието, се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение. Отговорността на НАП обхваща всички имуществени и неимуществени вреди и пропуснати ползи и се реализира по реда, предвиден в ЗОДОВ.

Съгласно чл.1, ал.1 ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на гражданите и юридическите лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне право на иск за обезщетение е необходимо да са налице няколко кумулативни предпоставки, а именно: вреда - имуществена или неимуществена; незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, при или по повод изпълнението на административна дейност; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действието или бездействието и настъпилата вреда. Под вреда следва да се разбира отрицателната последица от увреждането, която засяга неблагоприятно защитените от правото имуществени и неимуществени интереси на увредения, а под "пряка и непосредствена" - тази вреда, която следва закономерно от незаконосъобразния акт, действие или бездействие на компетентния административен орган по силата на безусловно необходимата връзка между тях. При липсата на който и да е от елементите на фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл.1 ЗОДОВ.

В случая по делото е установена първата предпоставка – частично незаконосъобразен ревизионен акт, с който са установени задължения по ЗДДС в общ размер на 14 852,29 лв., който акт е частично отменен в хода на развилото се обжалване по административен ред, за сума в общ размер 9 528,27 лв., представляваща установените задължения за корпоративен данък за 2019 г.,

2020 г. и 2021 г., със съответните лихви. Следователно ищецът е доказал наличието на незаконосъобразен акт, издаден от административен орган, при изпълнение на административна дейност по смисъла на чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

При това положение Съдът следва да прецени установено ли е по делото настъпване на вреди, а при положителен отговор – представляват ли тези вреди пряка и непосредствена последица от издадения незаконосъобразен акт.

Съобразно чл.154 ГПК всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. В противен случай Съдът е длъжен да приложи последицата при носене на доказателствената тежест, като приеме недоказания факт за неосъществил се. В случая ищецът е този, който следва да докаже, чрез провеждане на пълно и пряко доказване със съответните процесуални способности, настъпването на твърдените имуществени или неимуществени вреди, както и причинната връзка между тях.

Законодателят не предвижда ред за присъждане на разноски в производствата по обжалване на ревизионни актове по административен ред. Единственият път за защита на лицата е исковото производство по ЗОДОВ.

Спорният момент е дали вредите са доказани и дали е налице причинно-следствена връзка между незаконосъобразния ревизионен акт и направените от ищеца разноски за адвокатска защита, след като процесуалното представителство и правната помощ не са задължителни и възнаграждението се изплаща въз основа на договор между ищеца и адвоката.

Съдът преценява като основателна претенцията за обезщетяване на претърпени загуби от направените разноски за адвокатска защита в производството пред Директора на ДОДОП. То е иницирано от ищеца във връзка със защитата му срещу РА, издаден от служители на НАП, пред решаващ орган в администрацията на ответника. Съгласно ДОПК обжалването на РА по административен ред е задължително, а не алтернативно – РА не може да бъде обжалван пред Съда, ако не е бил обжалван пред ДОДОП. Правото на защита и правна помощ е основно конституционно право не само на гражданите, но и на юридическите лица, и упражняването му не може да се тълкува само и единствено като акт на свободната воля за договаряне на ищеца. Противното означава да се ограничи правото на защита посредством липса на възможност да се възстановяват разноските за защитата. Разпоредбата на чл.13 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи регламентира правото на ефективни правни средства за защита: Всеки, чиито права и свободи, предвидени в тази конвенция, са нарушени, трябва да разполага с ефикасни вътрешноправни средства за тяхната защита от съответна национална институция дори и нарушението да е извършено от лица, действащи в качеството си на представители на официалните власти.

Ангажирането на адвокатска защита, каквато в случая е изготвянето на възражения и жалби с нужните реквизити против РА, е израз на нормалната грижа на задълженото лице за охрана на неговите права и интереси. Макар да липсва нормативно установено задължение за процесуално представителство при обжалване на ревизионен акт по административен ред, адвокатската защита при атакуване законосъобразността на този административен акт се явява нормален и присъщ разход за обезпечаване на успешния изход на спора.

Представеното Споразумение за адвокатско възнаграждение от 27.02.2024 г. е с предмет обжалване на издадения РА по административен ред пред Директора на дирекция ОДОП, като страните са уговорили, че правните услуги по споразумението включват подаването на молби, искания, възражения, правене на справки, получаване на преписи във връзка с изготвения РА. По своето същество споразумението представлява договор за правна помощ и съдействие, за оказване на правна помощ във връзка с обжалване по административен ред на РА, издаден по

ревизионно производство.

Договореното възнаграждение за предоставените адвокатски услуги в размер 2 100 лв. е заплатено в брой, като страните са се съгласили, че споразумението служи за разписка за предаването на сумата. При това положение следва да се приеме, че са налице доказателства за плащането.

В отговора на исковата молба ответникът оспорва договора за правна помощ и съдействие и твърди, че липсват достоверни дати. Съдът съобрази, че при оспорване съдържанието на частен документ се следва да се открива процедура по оспорване, доколкото това е въпрос по съществото на правния спор. В тази връзка Съдът намира следното:

От констатациите на РД, съдържащ мотивите на издадения РА, които са в смисъл, че счетоводството на ревизираното лице е водено редовно, следва изводът, че обсъжданият договор има за достоверна дата посочената в него, доколкото въз основа на тях са извършени счетоводни записвания в книгите на търговеца, а същите са водени редовно. Да се приеме обратното означава, че няма редовно водено счетоводство, което противоречи на установеното по делото. При това положение въпросният договор може да служи като годно доказателство в подкрепа на становището на ищеца за договаряне и предоставяне на извършените услуги, както и за заплащане на същите. Следва да се има предвид разпоредбата на чл.182 ГПК, според която вписвания в счетоводни книги се преценяват от съда според тяхната редовност и с оглед на другите обстоятелства по делото. В същия смисъл е и нормата на чл.51 ДОПК: вписванията в счетоводните книги се преценяват според тяхната редовност в съответствие с изискванията на Закона за счетоводството и с оглед на другите обстоятелства, установени в хода на производството. При това положение по делото няма съмнение, че документът може да служи като годно доказателство в подкрепа на становището на ищеца за реално изпълнение на договорената адвокатска услуга, както и за заплащане на същата.

Безспорно е по делото, че от издаването на частично незаконосъобразния акт ищцовото дружество е претърпяло вреди, изразяващи се в сторени разноски за адвокатско възнаграждение в хода на административното оспорване на акта пред Директора на ДОДОП. Договорът е изпълнен и предметът на адвокатската услуга е наличен, за услугите е заплатена сума, която съставлява имуществена вреда за ревизираното лице и настоящ ищец. Следователно е доказан и вторият елемент от фактическия състав на отговорността по чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

Следва да се приеме, че е налице пряка и непосредствена връзка между издадения РА и причинената вреда. Съдът не споделя възражението на ответника за противното. Договорът за правна защита и съдействие е сключен след издаването на РА. В случай че органите по приходите не бяха издали този РА, жалбоподателят и настоящ ищец не би имал основание да търси правна помощ и по този начин не би претърпял вреда. В конкретния случай е издаден РА, за чието обжалване е сключен договорът за правна помощ и съдействие, следователно договорът е изпълнен – изготвена е и е подадена жалба от адв.К. до Директора на дирекция ОДОП, и РА е частично отменен по административен ред. Това е основание да не се приеме възражението на ответника за липсата на правен интерес от сключването на процесния договор.

Съгласно т.1 от Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013 г., постановено по тълк.дело № 6/2012 г. на ОСГТК, ВКС, съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението. В сключения договор следва да бъде вписан начинът на плащане – ако плащането е извършено по банков път, задължително страната трябва да представи доказателства за това, а в случай че плащането е в брой, то тогава вписването за извършеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно доказателство, като има характер на разписка за получената сума. При така установеното Съдът намира за безспорно доказано извършеното плащане в брой на сумата 2 100 лв. съгласно представения договор и приложените платежни разписки.

Независимо че липсва нормативно установено задължение за процесуално представителство, адвокатската защита е нормален и присъщ разход за обезпечаване на успешния изход на спора, поради което и вредите се явяват пряка и непосредствена последица от незаконосъобразния акт. Това е така, тъй като намаляването на имуществото на ищеца вследствие заплатената сума за адвокатско възнаграждение, е породено от издаването на незаконосъобразния РА. Фактът, че адвокатската защита не е задължителна, не влече по необходимост и извод, че страната няма право да ангажира свой адвокат, нито че ангажирането на такъв не се намира в причинна връзка с издадения незаконосъобразен ревизионен акт. В съдебната практика е прието, че причинна връзка е налице не само когато деянието причинява непосредствено вредата, а и когато създава условията за реална възможност от увреждане и когато тази реална възможност се е трансформирала в действителност. От друга страна така сторените разноски няма как да бъдат обезщетени предвид липсата на специален ред за това.

Нормата на чл.17, ал.6 ДОПК определя, че задължените лица имат право на обезщетение за вредите, причинени им от незаконни актове, действия или бездействия на органи по приходите и публичните изпълнители при или по повод изпълнение на дейността им. Отговорността се реализира по реда, предвиден в ЗОДОВ. Същото е определено и в нормата на чл.19, ал.2 ЗНАП.

Предявеният иск с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ е основателен и частично доказан, поради което следва да бъде частично уважен. Тава е така, защото наличието на всички елементи от фактическия състав на отговорността по чл.1, ал.1 ЗОДОВ води до основателност на исковата претенция.

Съдът съобрази, че с отговора на исковата молба ответникът е отправил възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Същото е направено своевременно, доколкото в производството пред ДОДОП не може да се отправи такова възражение.

Съдът намира за основателно възражението на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение, обективизирано в отговора на исковата молба, а направените разноски преценява за непропорционални.

Интересът от обжалване на РА е равен на установените с него задължения (14 852,29 лв.). Съгласно чл.7, ал.2, т.3 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г., минималният размер на адвокатското възнаграждение (ред. – ДВ, бр.88 от 4 ноември 2022 г., приложима към момента на сключване на договора), при интерес от 10 000 до 25 000 лв. дължимото адвокатско възнаграждение е 1300 лв. плюс 9% за горницата над 10 000 лв., или 1 736,70 лв. в конкретния случай. Уговореният между страните хонорар в размер на 2 100 лв. е бил над законовия минимум.

В тази връзка Съдът съобрази постановеното в Решение на СЕС от 25 януари 2024 г. по дело С-438/22. Според т.1 от цитираното решение, чл.101, § 1 ДФЕС във връзка с чл.4, § 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения чл.101, § 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение. Съдът следва да прецени, дали е основателно възражение за прекомерност, след като страните са договорили възнаграждение в размер, който непропорционален съобразно имуществения интерес на спора.

В случая е било договорено и заплатено възнаграждение от 2 100 лв., при имуществен интерес на спора от 14 852,29 лв. Съдът направи преценка за съотношението на цената на адвокатската услуга и фактическата и правна сложност на административното оспорване, като прецени има ли съответствие между размера на възнаграждението и усилията на защитата. Съдът съобрази изложеното по приложението на решението на СЕС и анализира размера на претендираното адвокатско възнаграждение спрямо извършеното по оспорването и предмета му. При този анализ го намира като прекомерно и счита, че пропорционалният размер на адвокатското възнаграждение би следвало да е 1 736,70 лв. По-ниският размер на адвокатското възнаграждение Съдът обосновава с факта, че делото не се отличава с фактическа сложност – пълномощникът на жалбоподателя е изготвил и подал жалба до Директора на ДОДОП, не е приложил писмени доказателства. Не се е налагало изясняване на многобройни факти и обстоятелства по спора, не са налага задълбочен анализ на приложение на материалния закон. При административното оспорване не

се провеждат открити заседания, не се налага явяване и подготовка за тях. Размер на адвокатския хонорар от 2 100 лв. се явява над който и да е минимум за подобни спорове, като към момента на сключване на договора не е било ясно ще се постигне ли цялостна или частична отмяна на РА. Това безспорно води до нарушаване забраната по чл. 101, § 1 ДФЕС, като по този начин са създава ограничение на конкуренцията "с оглед на целта", по смисъла на тази разпоредба. Съдът счита за справедливо разноските за адвокат да са 1 736,70 лв.

Като съобрази, че в случая РА е частично отменен - за сума в общ размер 9 528,27 лв., от общ размер на установените данъчни задължения от 14 852,29 лв., което в процентно изражение представлява 64,15%, Съдът намира, че и претендираната вреда следва да бъде обезщетена в същото процентно съотношение, спрямо установения по-горе справедлив размер на разноските от 1 736,70 лв. В процентно съотношение от 64,15% върху 1 736,70 лв. се получава подлежащо на присъждане обезщетение 1 114,09 лв., което при превалутирането се равнява на 569,63 евро.

Този хонорар Съдът намира за справедлив и обоснован, с оглед извършената работа по проучване на казуса и изготвяне на жалбата срещу РА, за което изложи обстойни мотиви по-горе. Ето защо искът следва да се уважи именно в редуцирания му размер.

С оглед изхода на спора е частично основателно искането на ищеца за присъждане на разноси. От представения от ищеца списък на разноските (л.6 и л.48) е видно, че се претендират разноси в общ размер на 970 лв., от които 25 лв. – държавна такса по настоящото дело; 530 лв. – адвокатско възнаграждение по настоящото дело, заплатено в брой (л.22); 400 лв. адвокатско възнаграждение по адм.дело № 9438/2025 г. на ВАС, заплатено в брой (л.21 от адм.дело № 9438/2025 г.); 15 лв. – държавна такса. Ответникът е отправил възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение по настоящото дело. Съдът счита възражението за основателно.

Като направи преценка за съотношението между цената на адвокатската услуга и фактическата и правна сложност на делото, и прецени съответствието между размера на възнаграждението и усилията на защитата, Съдът анализира размера на претендираното адвокатско възнаграждение спрямо извършеното по делото и предмета му, и го намира за прекомерно.

Делото не се отличава с фактическа сложност – проведено е едно съдебно заседание, не е изготвена експертиза, не са разпитвани свидетели, не се налага изясняване на многобройни факти и обстоятелства, нито задълбочен анализ на приложение на материалния закон. Съдът съобрази и Решение на СЕС по дело № С-438/2022 г., като в настоящия случай счита, че е налице прекомерност на претендираното и реално заплатено възнаграждение за един адвокат. Според т.1 от цитираното решение чл.101, § 1 ДФЕС във връзка с чл.4, § 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения чл.101, § 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноси за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение.

В случая се претендират заплатени възнаграждения, както следва: в размер на 530 лв. по настоящото дело, и в размер на 400 лв. по адм.дело № 9438/2025 г. на ВАС.

По настоящото дело с оглед имуществения интерес от 1 347,15 лв., съобразно чл.7, ал.2, т.1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г., възнаграждението възлиза на 434,71 лв.; а по адм.дело № 9438/2025 г. на ВАС съобразно чл.7, ал.1, т.7, предл.второ от същата наредба, възлиза на 217,36 лв. Като намери, че това води до нарушаване забраната по чл.101, § 1 ДФЕС, и по този начин има ограничение на конкуренцията с оглед на целта, по смисъла на тази разпоредба, Съдът намира, че по настоящото дело следва да се вземе предвид възнаграждение от 434,71 лв.; а по адм.дело № 9438/2025 г. - 217,36 лв. На основание чл.10, ал.3 ЗОДОВ в полза на ищеца следва да се присъдят разноси за държавни такси и възнаграждение за един адвокат, съразмерно с уважената част от иска, както следва: 25 лв. – държавна такса по настоящото дело; 359,50 лв. – адвокатско възнаграждение по настоящото дело, съразмерно с уважената част от иска; 217,36 лв. адвокатско възнаграждение по адм.дело № 9438/2025 г. на ВАС; 15 лв. – държавна такса. В рекапитулация на ищеца следва да се присъдят разноси в общ размер 616,86 лв., които при превалутирането се равняват на 315,40 евро.

Така мотивиран и на основание чл.203 от АПК, Административен съд-София град,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите, [населено място], [улица], да заплати на "Български правни услуги" ЕООД, ЕИК по Булстат:[ЕИК], обезщетение за имуществени вреди в размер на 1 114,09 лв. (хиляда сто и четиринадесет лева и 9 ст.), равняващи се на 569,63 евро (петстотин шестдесет и девет евро и 63 евро цента), представляващи заплатено от ищеца адвокатско възнаграждение за обжалване по административен ред на Ревизионен акт № Р-22221023003499-091-001/17.01.2024 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП-гр.С., частично отменен с Решение № 602/02.05.2024 г., издадено "за" Директора на дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика"-гр.С. при ЦУ на НАП.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите, [населено място], [улица], да заплати на "Български правни услуги" ЕООД, ЕИК по Булстат:[ЕИК], разноси: по настоящото дело и по адм.дело № 9438/2025 г. на ВАС, и в общ размер 616,86 лв. (шестстотин и шестнадесет лева и 16 ст.), равняващи се на 315,40 евро (триста и петнадесет евро и 40 евро цента).

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд с касационна жалба или протест в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: